

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Roztočila a soudců JUDr. Tomáše Herce a JUDr. Jiřího Pally v právní věci navrhovatele: **K. M.**, zastoupený Mgr. Janem Pořízkem, advokátem se sídlem Gorazdova 1982/19, Praha 2, proti odpůrci: **město Český Brod**, se sídlem Husovo náměstí 70, Český Brod, zastoupené JUDr. Janou Markovou, advokátkou, se sídlem Husovo náměstí 64, Český Brod, o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy – Územního plánu Český Brod, vydaného usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 5. 1. 2017, č. j. MUCB 1076/2017, v řízení o kasační stížnosti navrhovatele proti výrokům II. a III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 10. 10. 2024, č. j. 43 A 205/2018 - 130,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Ve věci jde o soudní přezkum územního plánu v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části za situace, kdy navrhovatel, který je vlastníkem územním plánem dotčeného pozemku, případně jeho právní předchůdce, při pořizování územního plánu nepodal námitky podle § 52 odst. 2 a 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), účinného do 31. 12. 2023, v nichž by zpochybnil proporcionalitu regulativů územního plánu. Řešena je právní otázka, zda za této situace mohl proporcionalitu těchto regulativů přezkoumat soud. Věc se týká také procesní otázky vázanosti soudu návrhovými body podle § 101b odst. 2 a § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění účinném do 30. 6. 2025, resp. nemožnosti rozšíření návrhu na zrušení opatření obecné povahy, a provádění dokazování podle § 52 odst. 1 s. ř. s. za účelem zjištění přesného vymezení biokoridoru v území.

[2] Navrhovatel (dále jen „stěžovatel“) je vlastníkem pozemku parc. č. st. XA, jehož součástí je stavba garáže, a pozemků parc. č. XB a parc. č. XC, všech v katastrálním území Č. B.. Vlastnické právo nabyl na základě smlouvy ze dne 13. 2. 2015 s účinky vkladu do katastru nemovitostí ke dni 19. 2. 2015. Územní plán Český Brod, vydaný usnesením zastupitelstva odpůrce ze dne 5. 1. 2017, č. j. MUCB 1076/2017 (dále jen „územní plán“), zařadil tyto pozemky mezi plochy zeleň krajinná (ZK) smíšené nezastavěného území – zeleň přírodní vysoká krajinná (dále jen „plochy ZK“). Zároveň přes ně vymezil regionální biokoridor, který řadí mezi plochy přírodní vymezené pro územní systém ekologické stability (dále jen „plochy pro ÚSES“). Biokoridor byl do územního plánu převzat ze zásad územního rozvoje Středočeského kraje, ve znění Aktualizace č. 1 účinné od 26. 8. 2015 (dále jen „zásady územního rozvoje“), v nichž je označen jako biokoridor RK 1237 Dolánka-Tuchoraz (dále jen „biokoridor RK 1237“).

[3] Dne 31. 12. 2018 byl Krajskému soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) podán návrh stěžovatele na zrušení územního plánu v části, jíž se na pozemcích parc. č. st. XA, parc. č. XB a parc. č. XC vymezuje plocha ZK a biokoridor RK 1237.

II. Rozsudek krajského soudu

[4] Krajský soud napadeným rozsudkem zrušil územní plán v části textového i grafického vymezení plochy ZK a plochy pro biokoridor v rozsahu pozemku parc. č. st. XA, a to s účinností od právní moci tohoto rozsudku (výrok I.). Ve zbytku návrh zamítl (výrok II.) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok III.).

[5] Stěžovatel v žalobě namítal, že vymezení ploch ZK a biokoridoru nepřiměřeně zasahuje do jeho vlastnického práva a možnosti pozemky užívat. Krajský soud nicméně zdůraznil, že se nemohl zabývat proporcionalitou regulativů územního plánu, neboť původní vlastník pozemku zůstal při pořizování územního plánu pasivní, což jde k tíži stěžovatele jako právního nástupce. Stěžovatel se stal vlastníkem dotčených pozemků až po prvním veřejném projednání návrhu územního plánu, které se konalo dne 30. 10. 2014. K jeho pozdějším námitkám nebylo možné přihlížet z důvodu jejich opožděnosti.

[6] Oznámení o veřejném projednání ze dne 18. 9. 2014 obsahovalo chybné poučení, že vlastníci pozemků a staveb dotčených návrhem územního plánu mohou proti návrhu uplatnit námitky nejpozději při veřejném projednání, ačkoli podle § 52 odst. 3 stavebního zákona tak mohly učinit až do 7 dnů ode dne veřejného projednání. Tato okolnost ale podle krajského soudu nemohla mít vliv na zákonnost územního plánu. Vzhledem k tomu, že první veřejné projednání návrhu územního plánu se konalo dne 30. 10. 2014, řádná lhůta pro podání námitek uplynula 6. 11. 2014. Námitky stěžovatele podané dne 2. 6. 2015 tudíž byly v každém případě opožděné. Stěžovatel toto procesní pochybení odpůrce ani nespojoval se zásahem do vlastní hmotněprávní sféry, nýbrž do sféry osob, „*které se poučením řídily*“. Jelikož lhůta pro uplatnění námitek po opakovaném veřejném projednání, které se konalo dne 20. 9. 2016, uplynula dne 27. 9. 2016, byly opožděnými i námitky podané dne 5. 10. 2016. Krajský soud nepřisvědčil argumentaci, že odpůrce měl za řádně uplatněné námitky při druhém veřejném projednání pokládat ty, které opožděně

pokračování

uplatnil již po prvním veřejném projednání. Stejně tak nepovažoval za omluvitelný důvod, že stěžovatel podal námitky opožděně z důvodu zahraniční dovolené.

[7] Při jednání stěžovatel tvrdil, že se svými námitkami spojil žádost o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 odst. 2 správního řádu. Toto tvrzení však nebylo předmětem žádného z návrhových bodů a mělo povahu nepřípustného rozšíření návrhu. Pouze nad rámec krajský soud dodal, že v prvních námitkách ze dne 2. 6. 2015 návrh na prominutí zmeškání úkonu ani učiněn nebyl. Stěžovatel jej učinil až ve vztahu k námitkám ze dne 5. 10. 2016. Krajský soud tak uzavřel, že neuplatnil-li stěžovatel včasné námitky proti návrhu územního plánu, nelze odpůrci vytýkat, že se v odůvodnění územního plánu detailněji nezabýval tím, zda omezení plynoucí z regulativů územního plánu nejsou nepřiměřeným zásahem do jeho vlastnického práva.

[8] Další okruh námitek se týkal vymezení biokoridoru v územním plánu. Podle stěžovatelky byl vymezen v rozporu se zásadami územního rozvoje. Ačkoli by se z části výkresu ploch a koridorů nadmístního významu zásad územního rozvoje (dále jen „výkres“) mohlo zdát, že biokoridor RK 1237 nezasahuje na pozemky stěžovatele, ve skutečnosti tomu tak není. Uvedené je způsobeno nízkým rozlišením výkresu, který byl vyhotoven v měřítku 1:100 000 (tj. 1 cm na mapě odpovídá 1 km ve skutečnosti), kdy biokoridor je v úseku pozemků stěžovatele široký pouze 34 metrů. Biokoridor tak představuje ve výkresu prakticky neviditelnou linku o šířce 0,34 mm. Kromě tras biokoridorů jsou ve výkresu navíc zakresleny i další plochy a koridory, které se navzájem překrývají a kříží. To způsobuje, že prostým náhledem do výkresu nemusí být průběh konkrétního koridoru ve vztahu k jednotlivým parcelám seznatelný.

[9] K podrobnějšímu zjištění průběhu koridorů krajský soud při jednání nahlédl do mapového portálu Středočeského kraje, dostupného na https://gis.kr-stredocesky.cz/js/reg_up/ (dále jen „mapový portál“), a účastníkům promítl příslušnou část zásad územního rozvoje. Mapový portál obsahuje podrobnější geografická data a územně plánovací dokumentace, včetně zásad územního rozvoje a napadeného územního plánu. Jeho obsah je sice jen informativní povahy (na rozdíl od závazných grafických částí územně plánovacích dokumentací), v pochybnostech lze ale tento nástroj využít k upřesnění průběhu konkrétního koridoru. Mapový portál využívá geografická data a další informace od veřejnoprávních subjektů, a proto lze obecně předpokládat, že jejich zobrazení odpovídá obecně závazným podkladům (územně plánovacím dokumentacím, katastrálnímu operátu atd.), není-li prokázán opak. Krajský soud zjistil, že biokoridor RK 1237 zasahuje na pozemky stěžovatele. Tato skutečnost vyplývá též z dalších podkladů, například z vyjádření krajského úřadu, které je součástí dokumentace pro pořízení územního plánu. Krajský soud rovněž poukázal na námitky ze dne 5. 10. 2016, v nichž stěžovatel sám uváděl, že na jeho pozemcích je vymezen biokoridor, který je uveden v zásadách územního rozvoje, a domáhal se jeho zúžení. Územní plán pouze zpřesňuje biokoridor v řešeném území na pozemky navrhovatele tak, že nevede přes část pozemní komunikace na sousedním pozemku parc. č. XE. Takové vymezení pokládá soud za zcela logické, neboť by postrádalo jakéhokoli smyslu vymezovat prvky územního systému ekologické stability na tělese pozemní komunikace, která zjevně neumožňuje migraci organismů mezi biocentry, na což ostatně upozornil i stěžovatel. Námitka stěžovatele, že územní plán vymezuje nadmístní biokoridor sám o sobě bez opory v zásadách územního rozvoje, tak podle krajského soudu neobstála.

[10] Stěžovatel namítal také porušení závazných limitů využití území, které plynou z toho, že na jeho pozemku parc. č. st. XA je pravomocně povolená garáž. Krajský soud shledal, že samotná přítomnost legální garáže na pozemku nezakládá absolutní překážku vedení trasy biokoridoru přes tento pozemek. Odpůrce však musí vyložit, z jakých závažných důvodů se odchyluje od právních vztahů k území založených existencí legálně umístěné stavby. Ve vztahu ke garáži stěžovatele žádné takové důvody z územního plánu neplynou. Regulace k prosazení přírodních hodnot, které je třeba v posuzovaném území chránit či rozvíjet, nekoliduje se zájmy těch, kteří zde již mají v minulosti legálně vybudované stavby. Zejména ve vztahu k biokoridoru je celá koncepce založena na tom, že jeho trasa vesměs míjí městskou zástavbu, ve vztahu k zastavěnému pozemku parc. č. st. XA tomu tak ale zjevně není.

[11] Povinnost zkoumat limity využitelnosti území vyplývá přímo z § 26 odst. 1 stavebního zákona a není podmíněna návrhem či jinou aktivitou vlastníka pozemků v dotčeném území. Jde o otázku zákonnosti, a nikoli proporcionality. Její zodpovězení tudíž není podmíněno uplatněním včasných námitek. Přítomnost stavby garáže musela být odpůrci zřejmá již z prostého náhledu do katastru nemovitostí. Ostatně grafická část územního plánu vyznačuje hranici zastavěného území právě tím způsobem, že úsek zahrnující pozemek parc. č. st. XA tvoří její vnitřní část. Nastala tak paradoxní situace. Odpůrce na straně jedné uvažuje o pozemku parc. č. st. XA jako o zastavěném území, ale v protikladu s tím jej na straně druhé vymezuje jako plochu nezastavěného území v rámci plochy ZK a souběžně jako plochu pro ÚSES. Jde o zjevný a příkrý rozpor územního plánu s realitou, pro který krajský soud územní plán ve vztahu k tomuto pozemku zrušil.

[12] Stěžovateli však krajský soud nepřisvědčil v tom, že by se kvůli přítomnosti stavby garáže na pozemku parc. č. st. XA měly všechny jeho pozemky pojímat jako zastavěné území. Rozsah zrušení se nevztahuje k pozemkům stěžovatele parc. č. XB a XC, které jsou v grafické části územního plánu vyznačeny mimo perimetr zastavěného území. Tyto pozemky představují souvislý úsek území bez jakékoli zástavby. Z ničeho neplyne, že by se na nich nacházely nějaké stavby. V rozsahu těchto ploch není zřejmý žádný vnitřní rozpor ohledně způsobu stabilizovaných ploch. Ve vztahu k těmto pozemkům jsou jakákoli omezení týkající se budoucího využití plynoucí z regulativu ploch ZK či ploch pro ÚSES již jen otázkou proporcionality.

[13] Důvodnou nebyla ani námitka stěžovatele, že předchozí územní plán řadil jeho pozemky mezi plochy rekreace individuální (RI), čímž umožňoval podstatně širší využití jeho pozemků. Přiměřeností nové regulace obsažené v územním plánu se v této věci krajský soud nemohl zabývat, neboť stěžovatel uplatnil pouze opožděné námitky, k nimž se nepřihlíží (ve vztahu k vymezení biokoridoru a plochám pro ÚSES), a relevantní část územního plánu dokonce ani nenapadl (ve vztahu k plochám ZK).

III. Kasační stížnost

[14] Stěžovatel napadl výroky II. a III. rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodů, které podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., a navrhl je zrušit spolu s územním plánem ve zbylých návrhem napadených částech (v části textového i grafického

pokračování

vymezení plochy ZK a biokoridoru v rozsahu pozemků parc. č. XB a XC, a to s účinností od právní moci tohoto rozsudku).

[15] Krajský soud měl pochybit tím, že neposoudil proporcionalitu napadených částí územního plánu z důvodu opožděnosti námitek stěžovatele podaných dne 2. 6. 2015. Postupoval tak navzdory tomu, že se obsahem námitek fakticky zabýval při úpravě návrhu územního plánu po jeho veřejném projednání. Odpůrce se dne 29. 8. 2016 právě na základě žádosti stěžovatele obrátil na krajský úřad s požadavkem na změnu vymezení biokoridoru. Ten změnu biokoridoru nedoporučil, uznal však, že jeho zúžení lze provést i jen změnou vymezení biokoridoru v návrhu územního plánu. I po této změně by byl totiž koridor dostatečně široký. Příslušná jednání proběhla z iniciativy stěžovatele, byť nikoli na základě jeho námitek, a tudíž i kdyby námitky podal včas, závěry odpůrce by se nijak nezměnily. Podmiňovat soudní přezkum propocionality napadených částí územního plánu považuje stěžovatel za této situace za ryze formalistické.

[16] Připouští-li judikatura navzdory pasivitě navrhovatele soudní přezkum v případě zjevných významných zásahů do jeho práv, pak není důvod, aby se takovýmto zásahem nemohl krajský soud zabývat i na základě jiných podnětů než včasných námitek, tedy i námitek opožděných. Jelikož se odpůrce s námitkami stěžovatele proti územnímu plánu přes konstatování jejich opožděnosti vypořádal, je zřejmé, že ani při jejich včasném uplatnění by se jimi nezabýval jinak či lépe. Včasnost námitek by nezměnila nic na tom, že odpůrce by vymezení biokoridoru nezměnil.

[17] Již v návrhu stěžovatel namítal zkrácení práva svého předchůdce uplatnit námitky proti návrhu územního plánu. Nelze akceptovat, aby vlastníkovu pozemku byla na jedné straně přičítána nečinnost jeho právního předchůdce při pořizování územního plánu, na straně druhé by se však nemohl dovolávat porušení jeho práv. Jde o „*spojené nádoby*“. Odpůrce, resp. pořizovatel územního plánu, právo právního předchůdce stěžovatele zásadně zkrátil, neboť v oznámení o konání veřejného projednání uvedl, že námitky lze podat nejpozději při konání veřejného projednání. Podle zákona je ale bylo možné podat ještě ve lhůtě 7 dnů od konání veřejného projednání. Stěžovatel byl proto oprávněn zkrácení práv svého právního předchůdce v návrhu na zrušení části územního plánu uplatnit, aniž by se tím stavěl do pozice jakéhosi univerzálního dohlázele zákonnosti postupu pořizování územního plánu.

[18] Pokud stěžovatel v průběhu jednání před krajským soudem tvrdil, že se svými námitkami spojil žádost o prominutí zmeškání úkonu, nešlo o nepřipustné uplatnění nového bodu návrhu. Nebyl dán žádný důvod, aby se této otázce podrobněji věnoval již v návrhu, kdy nemohl předvídat, zda odpůrce bude opožděnost námitek namítat a zda tento argument bude pro rozhodnutí o návrhu vůbec zásadní. Ačkoli odpůrce tvrdí, že námitky byly opožděné, v části odůvodnění územního plánu věnované námitkám žádost o prominutí jejich zmeškání nezmínil. Krajský soud se měl zabývat otázkou, jakým způsobem dopadá na přezkum propocionality napadených částí územního plánu, že stěžovatel podal žádost o prominutí zmeškání námitek.

[19] Krajský soud nepřipadně argumentuje, že stěžovatel měl mít po dobu své dovolené zástupce k hájení svých práv při pořizování územního plánu. Územní plánování ovšem není svázáno s krátkými lhůtami pro rozhodnutí a vlastníci nemovitostí na území obce nemají

postavení účastníků řízení. Proces pořízení a vydání územního plánu trvá vždy nejméně několik let. V případě napadeného územního plánu trvalo jeho pořizování takřka sedm let.

[20] Stěžovatel zpochybňuje také podklady, z nichž krajský soud při posouzení věci vycházel. Krajskému soudu vytýká, že při posouzení, zda územní plán nevymezuje biokoridor mimo biokoridor RK 1237 vymezený v zásadách územního rozvoje, vycházel z mapových podkladů mapového portálu. Krajský soud měl také zjevně vycházet z jiné verze zásad územního rozvoje, ve které je biokoridor RK 1237 vyznačen jiným odstínem zelené barvy než ve verzi, ze které vyšel stěžovatel a kterou získal přímo z příslušné sekce internetových stránek www.stredoceskykraj.cz. Rozdíl je patrný také na umístění označení biokoridoru RK 1237 a odstínu tohoto označení. K tomu je třeba dodat, že § 43 odst. 1 stavebního zákona *in fine* dopadá na záležitosti nadmístního významu, které nejsou v zásadách územního rozvoje řešeny vůbec, a nikoli na záležitosti řešené v zásadách územního rozvoje jinak než v územním plánu. Pokud by se územní plán mohl od zásad územního rozvoje libovolně odchýlit, ledaže by to krajský úřad ve svém stanovisku vyloučil, byla by závaznost zásad územního rozvoje pro územní plán zbytečná.

[21] Ze žádného právního předpisu nevyplývá, že lze grafickou část územně plánovací dokumentace zpřesňovat mapovým portálem nebo jakýmkoli jinými údaji mimo zásady územního rozvoje. Podoba těchto mapových podkladů v době vydání zásad územního rozvoje a v době veřejného projednání jejich návrhu ani není nikde zachycena. Jakékoli mapové či jiné údaje mimo zásady územního rozvoje nejsou závazné a při zjišťování obsahu zásad územního rozvoje k nim nelze přihlížet.

[22] Tyto otázky, které jsou stěžejní pro použití mapového portálu, krajský soud v napadeném rozsudku vůbec neřeší. Jejich chybějící řešení nemůže nahradit odkaz na rozsudek krajského soudu ze dne 22. 11. 2022, č. j. 59 A 26/2022 - 53, který sice z údajů mapového portálu vycházel, nijak to však blíže neodůvodnil. Nadto s těmito údaji pracoval zjevně jinak než v posuzované věci. Vycházel ze zakreslení biokoridoru RK 1119, které se podrobností patrně příliš nelišilo od zásad územního rozvoje, byť šlo o jinou aktualizaci. Stěžovatel shrnul, že při posuzování souladu územního plánu se zásadami územního rozvoje se vychází výhradně z textové a grafické části zásad územního rozvoje, která byla pořízena, veřejně projednána a vydána a k jejímuž návrhu mohli vlastníci dotčených nemovitostí uplatnit připomínky.

[23] Stěžovatel připouští, že vzhledem k měřítku grafické části zásad územního rozvoje může nastat situace, že z ní není zřejmé, zda určitý prvek regulace využití území zasahuje na některý pozemek. Řešením ale není zpřesnění v mapovém portálu či jiných internetových stránkách obsahujících podrobnější nezávazné údaje vytvořené případně nezávisle na zásadách územního rozvoje, neboť by bylo v rozporu se zásadou právní jistoty a předvídatelnosti územně plánovací dokumentace. Naopak je třeba řešení nalézat v obecných právních zásadách v pochybnostech ve prospěch svobody (*in dubio pro libertate*) nebo v pochybnostech mírněji (*in dubio mitius*). Pochybnosti ohledně výkladu územně plánovací dokumentace (a s tím související rozsah omezení vlastnického práva vlastníků dotčených nemovitostí) musí jít k tíži územního samosprávného celku, který předmětnou územně plánovací dokumentaci vydal. Připouští-li tedy územně plánovací dokumentace sama jak výklad, že vlastnické právo určitým prvkem regulace využití území omezuje,

pokračování

tak výklad, že jej tímto prvkem regulace využití území neomezuje, je třeba se vždy přiklonit k druhému výkladu a uzavřít, že vlastnické právo není omezeno.

[24] V posuzované věci není ze samotných zásad územního rozvoje zřejmé, že by biokoridor RK 1237 zasahoval na pozemky stěžovatele, což připustil i krajský soud. Vzhledem k tomu, že toto vymezení by zásadně omezilo vlastnické právo stěžovatele, nelze než pro účely rozhodnutí o návrhu na zrušení částí územního plánu vycházet z jeho neexistence. Nelze připustit domýšlení tohoto vymezení z jiných údajů mimo zásady územního rozvoje. Biokoridor RK 1237 vymezený v zásadách územního rozvoje na pozemky stěžovatele podle samotných zásad územního rozvoje nezasahuje. Jde o regionální biokoridor, který v územním plánu nelze vymezit mimo biokoridor RK 1237 vymezený v zásadách územního rozvoje. Územní plán tak podle stěžovatele vymezením biokoridoru na pozemcích stěžovatele mimo biokoridor RK 1237 odporuje zásadám územního rozvoje.

IV. Vyjádření odpůrce

[25] Odpůrce se ve vyjádření ke kasační stížnosti ztotožnil s právními závěry krajského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout. Jde-li o námitky týkající se zkoumání proporcionality při absenci včasných námitek, odpůrce opětovně odkazuje na správnost svého postupu. Jelikož stěžovatel neuplatnil včasné námitky proti návrhu územního plánu, odpůrce neměl důvod se při vymezování plochy ZK nebo biokoridoru (plochy pro ÚSES) v odůvodnění detailně zabývat tím, zda omezení plynoucí z regulativů těchto ploch pro budoucí využití pozemků stěžovatele nejsou nepřiměřeným zásahem do jeho vlastnického práva.

[26] Krajský soud dospěl ke správnému závěru, že biokoridor v územním plánu není vymezen v rozporu se zásadami územního rozvoje. Přijaté řešení bylo zpracováno autorizovaným projektantem a projednáno s dotčenými orgány i veřejností. K podrobnějšímu zjištění průběhu koridorů a ploch byl využit mapový portál, který obsahuje podrobnější geografická data a územně plánovací dokumentace, včetně zásad územního rozvoje a územního plánu. Průběh biokoridoru se shoduje s průběhem biokoridoru RK 1237 vymezeného v zásadách územního rozvoje. Dotčení stěžovatelových pozemků biokoridorem vyplývá též z vyjádření krajského úřadu, které je součástí dokumentace pro pořízení územního plánu, podle něž provedení požadované změny vymezení nelze doporučit. Pozemek se totiž nachází při hranici správního území města Český Brod a sousední obce Tuchoraz. Je součástí údolní nivy přirozeně meandrujícího toku Šembery, který se v sousedství jmenovaného pozemku vlévá do Mlýnského rybníka. Ten má dobře vyvinuté litorální pásmo a tvoří biotop zvláště chráněných druhů živočichů, zejména obojživelníků. Tento celek jednoznačně plní ekologicko-stabilizační funkci v krajině a v úseku několika kilometrů podél toku není zásadně narušován nepříznivými vlivy. Návrhový bod poukazující na rozpor se zásadami územního rozvoje není důvodný. Odpůrce rovněž souhlasí s krajským soudem, že předchozí územní plán neřadil stěžovatelovy pozemky mezi plochy RI a neumožňoval podstatně širší využití jeho pozemků.

[27] I když je odpůrce obcí s rozšířenou působností, jde o malou obec, která nedisponuje žádným právním aparátem. Navrhl proto, aby mu byla přiznána náhrada nákladů řízení.

V. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[28] Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost je přípustná, byla podána osobou k tomu oprávněnou, včas a z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatel je zastoupen advokátem. Bylo tak možné přistoupit k přezkumu napadeného rozsudku v mezích rozsahu kasační stížnosti a v ní uplatněných důvodů, jakož i případných vad řízení, ke kterým je třeba přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[29] Kasační stížnost není důvodná.

[30] Napadeným rozsudkem bylo v řízení o zrušení opatření obecné povahy rozhodnuto o návrhu stěžovatele na zrušení části územního plánu. Důvody kasační stížnosti směřují vůči tomu, že se krajský soud nezabýval proporcionalitou některých regulativů územního plánu a že při posouzení vymezení biokoridoru vyšel z mapového portálu, jehož údaje neměly odpovídat vymezení biokoridoru RK 1237 v zásadách územního rozvoje.

V.a Posuzování proporcionality regulativů územního plánu soudem v případě opožděného uplatnění námitek proti návrhu územního plánu

[31] Jak vyplývá z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu, v řízení o zrušení opatření obecné povahy mohl stěžovatel jako vlastník pozemku nebo stavby úspěšně zpochybňovat proporcionalitu regulativů územního plánu za předpokladu, že v tomto směru využil možnosti podání námitek proti návrhu územního plánu podle § 52 odst. 2 a 3 stavebního zákona. Ty mohl podat ve lhůtě 7 dnů ode dne veřejného projednání. Pakliže tak neučinil, k později uplatněným námitkám se nepřihlíželo.

[32] Uvedený požadavek je vyjádřením principu subsidiarity soudního přezkumu, který má nastoupit až po vyčerpání řádných opravných prostředků uvnitř veřejné správy. Podle rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu „pokud účastník, brojící proti procesním vadám při přijímání opatření obecné povahy, proti věcné správnosti přijatého řešení, anebo proti neproporčním důsledkům, které plynou z opatření obecné povahy [...], mohl při přiměřené péči o svá práva podat věcné námitky či připomínky proti správnosti připravovaného řešení a bez objektivních důvodů tak neučinil, nemůže Nejvyšší správní soud bez závažných důvodů porušit právní jistotu dalších účastníků, kteří svá práva aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územního plánu a nyní tento územní plán respektují. Mohlo by tím docházet k situacím, že by účastníci v průběhu přípravy neaktivní měli výhodnější postavení a jejich práva by byla chráněna ve větší míře než práva účastníků, kteří svá práva zákonem předpokládaným způsobem hájili (*vigilantibus iura*)“ (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 16. 11. 2010, č. j. 1 Ao 2/2010 - 116, č. 2215/2011 Sb. NSS, bod 32; srov. též rozsudky NSS ze dne 18. 11. 2009, č. j. 9 Ao 2/2009 - 54, č. 2008/2010 Sb. NSS, ze dne 7. 10. 2011, č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, body 31 až 33, nebo ze dne 24. 1. 2019, č. j. 5 As 257/2016 - 49, body 23 až 27). K tomu je třeba dodat, že „není možné po soudu požadovat, aby provedl odbornou úvahu ve směru vážení důležitých veřejných zájmů či veřejného zájmu a ochrany vlastnictví navrhovatelů, aniž by tuto úvahu před ním provedl příslušný správní orgán. Nejvyšší správní soud by takovýto postup považoval za rozporný s ústavní zásadou dělby moci, s právem na samosprávu i s ochranou právní jistoty dalších účastníků, kteří svá práva

pokračování

aktivně prosazovali již v průběhu přípravy územně plánovací dokumentace a nyní tuto územně plánovací dokumentaci respektují“ (rozsudek NSS č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, bod 32).

[33] Neuplatnění námitek proti návrhu územního plánu nemá vždy za následek zamítnutí návrhu na jeho zrušení, soud je však povinen hodnotit tuto skutečnost podle okolností konkrétní věci. Nejvyšší správní soud připomíná, že „[k]e zrušení opatření obecné povahy [...] může soud přikročit i přes procesní pasivitu navrhovatele tehdy, pokud převáží důvody pro zrušení nad právní jistotou osob jednajících v důvěře v přijaté změny (rozšířený senát měl podle všeho ve výše citovaném usnesení na mysli ochranu dobré víry všech osob, jichž se územní plán dotýká a jež se procesu jeho přijímání účastnily, nikoliv např. jen sousedů pozemku, jehož využití určené územním plánem navrhovatel zpochybňuje). Závažné důvody pro zrušení územního plánu představuje porušení kogentních procesních a hmotněprávních norem chránících zásadní veřejné zájmy, které stěžejním způsobem předurčují proces přijímání a obsah opatření obecné povahy“ (rozsudek NSS ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 AOs 3/2013 - 29, bod 17; srov. též rozsudek NSS ze dne 21. 7. 2011, č. j. 7 Ao 3/2011 - 56, nebo již zmíněný rozsudek NSS č. j. 6 Ao 5/2011 - 43, bod 27).

[34] V tomto ohledu je třeba zohlednit individuální okolnosti týkající se stěžovatele, zejména pak posoudit důvody, pro které zůstal nečinný a proti územnímu plánu nebrojil (srov. usnesení rozšířeného senátu NSS č. j. 1 Ao 2/2010 - 116). Příkladem závažného důvodu je „porušení ustanovení upravujících proces přijímání územního plánu takovým způsobem, že tím odpůrce navrhovateli fakticky znemožnil nebo významně ztížil uplatnění jeho práva podat námitky nebo připomínky“ (rozsudek NSS č. j. 6 AOs 3/2013 - 29, bod 18). K tomu, aby bylo možné územní plán zrušit i přes pasivitu navrhovatele, by jeho přijetím měl být porušen zákon „v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku“ (rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2023, č. j. 7 As 232/2022 - 25, bod 25).

[35] Stěžovatel nezpochybňuje, že se mu obecně přičítá pasivita jeho právního předchůdce (např. rozsudky NSS ze dne 6. 11. 2014, č. j. 7 As 186/2014 - 49, nebo ze dne 21. 7. 2020, č. j. 10 As 169/2019 - 38, bod 14). Tvrdí však, že jeho právní předchůdce nepodal námitky proti návrhu územního plánu z důvodu nesprávného poučení o lhůtě k jejich podání. Nesprávné poučení mohlo u právního předchůdce stěžovatele vyvolat dojem, že neuplatní-li námitky při veřejném projednání, nemůže je uplatnit nikdy. Tyto okolnosti měly být zohledněny při posouzení proporcionality regulativů územního plánu.

[36] Nejvyšší správní soud zastává názor, že tato námitka směřuje k ochraně veřejného subjektivního práva stěžovatele, a nikoli veřejných subjektivních práv jiných blíže neurčených osob, jak uvedl krajský soud. Ve spisové dokumentaci nicméně ověřil, že právní předchůdce stěžovatele navzdory uvedené procesní vadě proti územnímu plánu nebrojil a zůstal zcela pasivní. Tuto skutečnost stěžovatel ani nepopírá. Oznámení o konání veřejného projednání bylo veřejnosti sděleno dne 18. 9. 2014 a veřejné projednání se konalo dne 30. 10. 2014. Právní předchůdce stěžovatele mohl tedy i podle chybného poučení uplatnit své námitky kdykoli v průběhu této doby. Pokud by tak učinil, jeho námitky by byly podány včas a odpůrce by se jimi zabýval. Z odůvodnění územního plánu (str. 87 až 103) vyplývá, že takto postupovala celá řada dotčených osob a jejich námitkami se odpůrce zabýval a v odůvodnění územního plánu je vypořádal. O závažnou procesní vadu s vlivem na zákonnost územního plánu by mohlo jít především v případě, že by právní

předchůdce stěžovatele námitky ve lhůtě 7 dnů od veřejného projednání uplatnil a odpůrce by je nesprávně vyhodnotil jako opožděné, čímž by mu v rozporu se zákonem znemožnil řádný soudní přezkum územního plánu. Jelikož právní předchůdce stěžovatele zůstal zcela pasivní, není na místě spekulovat, zda tomu tak bylo z důvodu nesprávného poučení. Nejvyšší správní soud sdílí závěr krajského soudu, že ačkoli vadné poučení lze považovat za procesní vadu při pořizování územního plánu, nejde o vadu, která by měla reálný vliv na zákonnost územního plánu jako celku.

[37] Jde-li o námitky stěžovatele ze dne 5. 10. 2016, Nejvyšší správní soud souhlasí s krajským soudem, že zmeškání lhůty pro podání námitek z důvodu zahraniční dovolené není objektivním důvodem, pro který by bylo možné jeho pasivitu prominout. Bylo na stěžovateli, aby si po dobu své nepřítomnosti v České republice zajistil, že jeho práva budou při pořizování územního plánu řádně a včas hájena, například prostřednictvím zástupce.

[38] Vzhledem k opožděnosti námitek stěžovatele při projednávání návrhu územního plánu se krajský soud v souladu s výše shrnutou judikaturou nemohl zabývat návrhovými body zpochybňujícími proporcionalitu regulativů územního plánu. Na tomto závěru nemění nic ani zmínka odpůrce, který k opožděné námitce stěžovatele ze dne 2. 6. 2015 v odůvodnění územního plánu stručně uvedl, že jeho pozemek nebyl v původním územním plánu zařazen do plochy RI a že byl uveden jako součást nezastavěného území a územního systému ekologické stability, kde je výstavba nežádoucí. Odpůrce tuto zmínku učinil toliko nad rámec sdělení, že k námitce nepřihlíží. Stejně tak není rozhodné, že se krajský úřad z podnětu stěžovatele zabýval požadavkem na změnu vymezení biokoridoru. Argumentace stěžovatele, podle níž lze uvedené skutečnosti chápat jako základ jeho aktivní věcné legitimace k namítání neproporcionality regulativů územního plánu, je v rozporu s principem subsidiarity soudní ochrany a ustálenou judikaturou. Nejvyšší správní soud proto těmto námitkám nemohl přisvědčit.

V.b Možnost rozšíření návrhu na zrušení opatření obecné povahy

[39] Stěžovatel dále napadenému rozsudku vytýká, že se nezabýval otázkou dopadu podání žádosti o prominutí zmeškání úkonu ve smyslu § 41 ve spojení s § 174 odst. 1 správního řádu a jejího ignorování odpůrcem na přezkum proporcionality napadených částí územního plánu a nesprávně tuto námitku vyhodnotil jako nepřipustné rozšíření návrhu. Tuto námitku měl stěžovatel při jednání toliko rozvést, a to v reakci na vyjádření odpůrce.

[40] Východiskem posouzení uvedené námitky je § 101b odst. 2 s. ř. s., ve znění účinném do 30. 6. 2025 (nyní § 101b odst. 3 s. ř. s.), který stanovil, že „[n]ávrh kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 2 a 3) musí obsahovat návrhové body, z nichž musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje navrhovatel opatření obecné povahy nebo jeho část za nezákonné. Obsahuje-li návrh tyto náležitosti, nelze již v dalším řízení návrh rozšiřovat na dosud nenapadené části opatření obecné povahy nebo jej rozšiřovat o další návrhové body. Navrhovatel může kdykoli za řízení návrhové body omezit.“ Podle § 101d odst. 1 s. ř. s. „[p]ři rozhodování je soud vázán rozsahem a důvody návrhu. K vadám řízení o vydání opatření obecné povahy, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na zákonnost, popřípadě správnost napadeného opatření obecné povahy, se nepřihlíží.“

pokračování

[41] Řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je vázáno dispoziční zásadou a spojeno s poměrně přísnou koncentrací řízení, což klade důraz na odpovědnost jednotlivých účastníků řízení, zejména navrhovatele při formulování návrhu (rozsudky NSS ze dne 19. 12. 2012, č. j. 6 AOs 2/2012 - 27, bod 18, ze dne 16. 12. 2020, č. j. 8 As 161/2018 - 84, bod 13, ze dne 9. 2. 2021, č. j. 8 As 398/2018 - 58, bod 17, nebo ze dne 23. 3. 2023, č. j. 9 As 49/2021 - 39, body 26 až 28). Je zcela v dispozici navrhovatele, v jakém rozsahu opatření obecné povahy napadne, svůj návrh ale nesmí rozšiřovat co do rozsahu a důvodů (rozsudek NSS ze dne 18. 4. 2017, č. j. 2 As 288/2016 - 47, bod 18). Rozsahem návrhu (petitem), jakož i jeho důvody je soud vázán. Není jeho úkolem za navrhovatele domýšlet absentující či dokonce optimální argumentaci a tomu odpovídající petit. Současně omezí-li navrhovatel přezkum opatření obecné povahy pouze na jeho část, může účinně namítat jen takové nedostatky, které se skutečně vztahují k napadené části (srov. již citované rozsudky NSS č. j. 7 As 186/2014 - 49, nebo č. j. 9 As 49/2021 - 39, bod 27).

[42] Ačkoli po podání návrhu, resp. po odstranění jeho vad, nelze uplatňovat nové a dosud neuplatněné důvody pro zrušení opatření obecné povahy, rozhojňování již uplatněné návrhové argumentace je v dalších podáních přípustné (např. rozsudek NSS ze dne 11. 6. 2024, č. j. 2 As 306/2023 - 43, bod 17). Nejvyšší správní soud se k otázce formulace jednotlivých tvrzení a rozhojňování dříve uplatněné argumentace vyslovil mnohokrát v souvislosti s formulací žalobních bodů ve smyslu § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s., na což lze přiměřeně odkázat. Uvedl, že „[z]a žalobní bod, u něhož je třeba se pokusit o jeho doplnění a upřesnění, [...] nutno považovat každé vyjádření žalobce, z něhož by i jen v nejhrubších obrysech lze dovodit, že tento má napadené správní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné“ (rozsudek NSS ze dne 2. 8. 2007, č. j. 2 Azs 54/2007 - 42). Smyslem uvedení žalobních bodů je jednoznačné ustavení rámce požadovaného soudního přezkumu ve lhůtě zákonem stanovené k podání žaloby. Zákonný požadavek je naplněn i jen zcela obecným a stručným – nicméně srozumitelným a jednoznačným – vymezením skutkových i právních důvodů tvrzené nezákonnosti nebo procesních vad správního aktu tak, aby bylo zřejmé, v jaké části a z jakých hledisek se má soud věci zabývat (rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78, č. 2162/2011 Sb. NSS).

[43] V posuzované věci dospěl krajský soud k závěru, že stěžovatel při jednání uplatnil nový návrhový bod, který nebyl rozhojněním již dříve uplatněného tvrzení. Podle jeho názoru „[n]amítal-li navrhovatel v průběhu ústního jednání před soudem, že se svými námitkami spojil žádost o prominutí zmeškání úkonu [...], je třeba zdůraznit, že toto nebylo předmětem žádného z návrhových bodů a v tomto rozsahu se jedná o nepřípustné rozšíření návrhu“ (bod 26 napadeného rozsudku).

[44] Nejvyšší správní soud upřesňuje, že stěžovatel v návrhu zmínil svou žádost o prominutí zmeškání úkonu spojenou s námitkami ze dne 5. 10. 2016, jakož i to, že jí nebylo vyhověno. Tuto žádost ale pouze konstatoval, aniž by ve vztahu k ní cokoli dalšího namítal (str. 7 návrhu stěžovatele). Nepředestřel další argumenty, pro které měl odpůrce pochybit tím, že žádosti nevyhověl. Prosté tvrzení stěžovatele o žádosti o prominutí zmeškání úkonu ovšem není návrhovým bodem, který mohl být následně rozhojněn v nyní předkládané tvrzení týkající se nedostatečného vypořádání této námítky v odůvodnění územního plánu. Nelze proto dovodit, že stěžovatel na jednání toliko rozšířil návrhem vznesená tvrzení nebo že by šlo o pouhou reakci na tvrzení, které do řízení vnesl až odpůrce

(srov. rozsudek NSS ze dne 23. 4. 2015, č. j. 10 As 96/2014 - 62, bod 35). Krajský soud nepochybil, pokud se touto námitkou věcně nezabýval.

V.c Dokazování obsahem mapového portálu

[45] Stěžovatel dále brojí proti tomu, že při určení průběhu biokoridoru RK 1237 krajský soud nevycházel jen z územně plánovací dokumentace a aktuálních zásad územního rozvoje, ale také z mapového portálu, který nepředstavuje závazný podklad pro vydání územního plánu.

[46] Nejvyšší správní soud úvodem poznamenává, že podle § 125 věty první občanského soudního řádu, který se použije na základě § 64 s. ř. s., *„za důkaz mohou sloužit všechny prostředky, jimiž lze zjistit stav věci, zejména výslech svědků, znalecký posudek, zprávy a vyjádření orgánů, fyzických a právnických osob, notářské nebo exekutorské zápisy a jiné listiny, ohledání a výslech účastníků“*. Zde uvedený výčet důkazních prostředků je demonstrativní a soudu nebrání, aby vzal za důkaz další prostředky, které mohou přispět ke zjištění stavu věci, včetně zjišťování obsahu internetových stránek (např. rozsudek NSS ze dne 15. 4. 2009, č. j. 1 As 30/2009 - 70, bod 28, a v něm odkazovaná judikatura).

[47] Zmínit je třeba také § 52 odst. 1 s. ř. s., který stanoví, že *„soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné“*. Toto ustanovení neváže provádění důkazů jen na procesní aktivitu stran, ale umožňuje správnímu soudu provést z vlastní iniciativy další důkazy, které mohou přispět ke zjištění stavu věci. Jak k tomu přílehavě uvádí komentářová literatura, *„to vše samozřejmě soud činí pouze tehdy, pokud tyto skutečnosti nejsou zjistitelné ze správního spisu vedeného k projednávané věci či jiných podkladů předložených žalovaným (odpůrcem) a dalšího vyžádaného spisového materiálu a pokud je toho třeba k objasnění skutkového stavu věci, příp. je-li mezi účastníky spor o jejich pravost, pravdivost či hodnověrnost. Cílem je zamezit situaci, aby stran skutkového stavu nedošlo k jeho zásadnímu neobjasnění (non liquet), což by v zásadě vylučovalo vydání jakéhokoliv rozhodnutí ve věci odpovídající skutkovému stavu věci“* (HLOUCH, L. Komentář k § 52. In POTĚŠIL, L., ŠIMÍČEK, V. a kol. *Soudní řád správní. Komentář*. Praha: Leges, 2014, str. 460).

[48] Podle § 77 odst. 2 věty první s. ř. s. *„v rámci dokazování může soud zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem, neupraví-li zvláštní zákon rozsah a způsob dokazování jinak“*. Z uvedeného ustanovení vyplývá možnost soudu dokazováním upřesnit skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel, nebo zjistit jiný skutkový stav, který je podkladem pro jeho rozhodnutí. Soud při svém rozhodování není po skutkové stránce vázán tím, co nalezl správní orgán, a to ani co do rozsahu provedených důkazů, ani jejich obsahu či hodnocení (rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2007, č. j. 1 As 32/2006 - 99, č. 1275/2007 Sb. NSS, nebo ze dne 23. 12. 2015, č. j. 2 Ads 236/2015 - 38, bod 17). Rozsah doplňování dokazování ale musí soud zvážit tak, aby tím nenahrazoval činnost správního orgánu (rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2005, č. j. 5 Afs 147/2004 - 89, č. 618/2005 Sb. NSS).

[49] Z výše uvedeného je zjevné, že obecně není vyloučeno, aby krajský soud provedl důkaz grafickým zobrazením zásad územního rozvoje dostupným v mapovém portálu, měl-li za to, že tento důkaz přispěje k objasnění stavu věci, tedy zjištění přesného průběhu biokoridoru v území. Krajský soud si byl povahy grafického zobrazení zásad územního

pokračování

rozvoje v mapovém portálu jako nezávazné informace vědom, neboť připustil, že obsah mapového portálu je pouze informativní povahy (bod 37 napadeného rozsudku). Současně však poukázal na relevanci a věrohodnost tohoto důkazu, když uvedl, že mapový portál využívá geografická data a další informace od veřejnoprávních subjektů, proč lze obecně předpokládat, že jejich zobrazení odpovídá obecně závazným podkladům, není-li prokázán opak. Krajský soud nevycházel pouze z mapového portálu, ale za základ dokazování vzal územně plánovací dokumentaci. Poukázal rovněž na vyjádření krajského úřadu a sdělení stěžovatele uvedené v námitkách ze dne 5. 10. 2016. Do mapového portálu nahlédl toliko za účelem vyjasnění přesného průběhu biokoridoru, který byl mezi stranami sporným. Krajský soud též zdůvodnil potřebu takového postupu, kterým byla skutečnost, že výkres nebyl zpracován v dostatečně podrobném měřítku, aby z něj byla přesná hranice biokoridoru seznatelná. Lze tedy uzavřít, že krajský soud nepochybil, pokud při zjišťování skutkového stavu vycházel rovněž z údajů obsažených v mapovém portálu.

[50] Nepřípadná je argumentace stěžovatele, že v případě pochybností o skutečném průběhu biokoridoru neměl krajský soud provádět další dokazování, ale upřednostnit zásady *in dubio pro libertate* a *in dubio mitius*. Použití těchto zásad by přicházelo v úvahu teprve za situace, kdy by pochybnosti o skutkovém stavu přetrvávaly i po doplněném dokazování, tedy „nebylo-li ani po doplněném dokazování možno dosáhnout daného stupně jistoty o existenci relevantních skutkových okolností, tj. za situace, kdy v daném kontextu zůstaly důvodné pochybnosti, jež nelze odstranit ani provedením dalších důkazů“ (nálezy Ústavního soudu ze dne 10. 1. 2023, sp. zn. IV. ÚS 563/22, bod 38). Provedeným dokazováním ale byla sporná otázka průběhu biokoridoru vyjasněna. Nejsou zde dány dva v úvahu přicházející výklady, z nichž jeden by měl mít jako šetrnější k ústavně zaručenému vlastnickému právu stěžovatele přednost (blíže k uvedeným zásadám např. nálezy Ústavního soudu ze dne 15. 12. 2003, sp. zn. IV. ÚS 666/02, nebo rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2023, č. j. 8 As 3/2021 - 45, č. 4507/2023 Sb. NSS, body 37 a 38).

VI. Závěr a náklady řízení

[51] Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou a nezjistil ani žádnou z vad, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1 věty poslední s. ř. s.

[52] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl úspěch ve věci, a tudíž nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Odpůrce měl ve věci plný úspěch, jím vynaložené náklady však nelze považovat za důvodně vynaložené. Jde o obec s rozšířenou působností, u níž lze vycházet z předpokladu, že bude dostatečně vybavena ke kvalifikovanému hájení své územně plánovací dokumentace v řízení o kasační stížnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 2. 2024, č. j. 9 As 4/2024 - 34, bod 22). Pouhý poukaz na to, že jde o malou obec, tento předpoklad nijak nevyvrací. Z uvedených důvodů soud právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal žádnému z účastníků řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. června 2026

Mgr. Aleš Roztočil
předseda senátu